

Ἡ Ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα στὴν Ἑλλάδα*

Κολοσσιαῖο Ἐκκλησιαστικὸ καὶ Ἱστορικὸ Λάθος

† Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ
Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

α. Τί συμβαίνει;

1. Τὸ **Συνοδικὸ Ἀνακοινωθὲν** τῆς **7.3.2001**, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ Καινοτόμος Ἐκκλησία τοῦ νέου ἡμερολογίου, μετὰ ἀπὸ θετικῆ εἰσήγησι τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς κ. Χριστοδούλου, ἔδωσε τὴν **συγκατάθεσί** της γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄ στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐξέφρασε τὴν διάθεσί της νὰ **συμμετάσχη** ἐνεργὰ στὸ πρόγραμμα ὑποδοχῆς του, ἐπυροδότησε ἔντονες συζητήσεις, μεγάλα διλήμματα καὶ σφοδροὺς διαξιφισμούς.

2. Ἄρά γε, τί συμβαίνει; Ποιές εἶναι οἱ πραγματικὲς διαστάσεις τοῦ προβλήματος; Γιατί ἡ παρουσία τοῦ Πάπα σὲ μία ὀρθόδοξη χώρα προκαλεῖ τόση ἀναταραχὴ; Ποῦ κυρίως ἐντοπίζονται οἱ ἀνησυχίες τῶν Ὁρθοδόξων ποῦ ἀντιδρῶν; Πῶς δικαιολογεῖται ἡ ζηλωτικὴ ἀντιπαπικὴ ἐξαρσις;...

β. Περί Ζήλου Ἀγαθοῦ

1. Ἐν πρώτοις, θεωροῦμε ἀναγκαῖο νὰ ὑπενθυμίσουμε τὰ γνωρίσματα τοῦ **Ἀγαθοῦ Ζήλου**. Καὶ τοῦτο, διότι ἐκτὸς τῶν ὀρίων τοῦ **Ἀγαθοῦ Ζήλου** δὲν ὑπάρχει γνήσιο **Ἐκκλησιαστικὸ ἦθος**. Καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει **Χαρισματικὸ ἦθος**, ἡ Ἀγιωτάτη Πίστις μας μετατρέπεται σὲ **Ἰδεολογία** καὶ **Θρησκευοποιημένη Θεοκρατία**, δηλαδὴ σὲ **Ἀντι-Ευαγγέλιο**.

2. Ὁ **Ἅγιος Νεκτάριος**, ὁ Θαυματουργὸς τῆς Αἰγίνης, ἀποτελεῖ καὶ στὸ θέμα αὐτὸ τὸν γνήσιο καὶ αὐθεντικὸ **Ὁδηγὸ** μας. Ἄς τὸν ἀκούσωμε:

• **«Τὸ δόγμα δὲν καταπολεμεῖ τὴν ἀγάπην».**

• **«Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε χάριν δογματικῆς τινος διαφορᾶς πρέπει νὰ θυσιάζεται».**

• Οἱ διαφορές μας πρὸς κάποιον ποῦ δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος, δηλαδὴ **«τὰ τῆς Πίστεως ζητήματα»**, δὲν πρέπει νὰ μειώνουν καθόλου **«τὸ τῆς ἀγάπης συναίσθημα»**.

• Μόνον ὁ **«κατ' ἐπίγνωσιν ζηλωτῆς φέρει τὸν τύπον τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ»**.

• Τὰ **«χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα»** τοῦ κατ' ἐπίγνωσιν ζηλωτοῦ εἶναι τὰ ἐξῆς: **«ἀγάπη θερμὴ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ, πραότης, ἀνεξιθρησκεία, ἀνεξικακία, εὐεργεσία καὶ εὐγένεια τρόπων»**.

3. Αὐτὸς ὁ Ἄγαθος Ζήλος ἐνέπνεε πάντοτε τὴν Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία μας νὰ ἀναπέμψη λειτουργικὲς δεήσεις:

«τοὺς ἐσκορπισμένους ἐπισυνάγαγε· τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καὶ σύναμον τῇ Ἁγίᾳ Σου Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ».

4. Αὐτὸς ὁ Ἄγαθος Ζήλος διευρύνει τὶς καρδιὲς τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ὥστε νὰ προσεύχωνται συνεχῶς γιὰ τὴν μετάνοια καὶ τὴν ἐπιστροφή τῶν ἀλλοδόξων καὶ ἀλλοθρήσκων καὶ ὅλου τοῦ κόσμου (βεβαίως καὶ τῶν Παπικῶν καὶ τοῦ Πάπα) στὸ Φῶς τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας.

- Τοῦτο πρέπει νὰ γίνεται πολὺ περισσότερο τώρα, ὅποτε διαπιστώνεται ἓνα ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἑτεροδόξων ἰδιαίτερα τῆς Δύσεως γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μας.

5. Αὐτὴ ὁμως ἡ χαριτωμένη ἀγάπη τοῦ κατ' ἐπίγνωσιν Ἄγαθοῦ Ζήλου δὲν λησμονεῖ ποτὲ οὔτε παραθεωρεῖ τὸ ψεῦδος τῆς αἰρέσεως, τὴν ταυτότητα τῶν αἰρετικῶν, καὶ ἐν προκειμένῳ τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης.

- Μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ **«χάσμα μέγα ἐστήρικται»...**

γ. Ὁ Πάπας καὶ ὁ Παπισμὸς

1. Ὁ Πάπας, ὡς Ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ καὶ ὡς Κεφαλὴ τῆς λεγομένης Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τοῦ τμήματος τῆς Δυτικῆς Χριστιανοσύνης ποὺ ἐξέπεσε τὸ 1054 μ.Χ. ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Ἀλήθεια Τῆς, ἀποτελοῦσε ἀνέκαθεν γιὰ τοὺς Ὁρθοδόξους **Σύμβολο Αἰρέσεως, Ἀπολυταρχίας καὶ Ἐκκοσμικεύσεως.**

2. Ἡ διπλὴ ιδιότης τοῦ Πάπα ὡς **Θρησκευτικοῦ καὶ Πολιτικοῦ Ἡγέτου**, στὸν ὁποῖο ἐνσαρκώνεται ὁ ἀντι-ευαγγελικὸς καὶ ἀντι-χριστιανικὸς καὶ μυθικὸς **Παπικὸς Θεσμὸς** (Πρωτεῖον καὶ Ἀλάθητον), ἔχει σημαδεύσει βαθειὰ τὸ συλλογικὸ ὑποσυνείδητο τῆς ἱστορίας, καὶ ἰδίως τῶν Ὁρθοδόξων Λαῶν, μὲ **ἀρνητικώτατες ἐμπειρίες** (Σταυροφορίες, Οὐνία, Ἱερὰ Ἐξέτασις, Ἱησουϊτικὴ Προπαγάνδα, Ἀνθελληνισμὸς κ.ἄ.).

3. Ἡ **βαθυτάτη νοθεΐα** τῆς Χριστιανικῆς Διδασκαλίας διὰ μέσου τῆς **πολυαιρέσεως** τοῦ Παπισμοῦ καθίσταται **ἄκρως ἐπικίνδυνος**, ἐφ' ὅσον ἔχει τὴν εὐχέρεια νὰ προωθῆται μέσω τῆς κρατικῆς ὑποστάσεως τοῦ Βατικανοῦ καὶ νὰ προβάλῃ μὲ κάθε τρόπο τὴν δῆθεν **Παγκόσμια Ἡγεμονία τοῦ Πάπα.**

4. Ἡ ἰσχυρὰ **Διπλωματία τοῦ Βατικανοῦ** ἀναπτύσσει μίαν **συνεχῆ προπαγάνδα**, προκειμένου ἐπίμονα καὶ σταθερὰ νὰ ἀναδεικνύεται ὁ Πάπας, ὡς τὸ **κεντρικὸ πρόσωπο** καὶ τὸ **μοναδικὸ στοιχεῖο** ἐνότητος τῆς διηρημένης Χριστιανοσύνης, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο συνιστᾷ καὶ τὴν οὐσία τοῦ **Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.**

δ. Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ

1. Ἡ **παραθεώρησις** τῆς ταυτότητος τοῦ Παπισμοῦ ὄχι μόνον ὡς μιᾶς ἀπλῆς αἰρέσεως, ἀλλὰ ὡς μιᾶς ὄντως **παναιρέσεως**, ὠδήγησε δυστυχῶς τοὺς ὀρθο-

δόξους Οικουμενιστάς τῆς Καινοτομίας τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἀλλά καὶ γενικώτερα τὶς ἐνδοτικές Διοικήσεις τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, νὰ ἐγκαινιάσουν μαζί του, ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ '60, μίαν **βαθεῖα σχέση** «κοινωνίας».

- Παπικοί καὶ Ὁρθόδοξοι αἴρουν τὰ ἐκατέρωθεν ἀναθέματα καὶ ἀλληλοαναγνωρίζονται, συμπροσεύχονται, συλλειτουργοῦνται, συγχρωτίζονται, συνεργάζονται, συνυπογράφουν κείμενα Πίστεως, συμμετέχουν στὴν **Διαχριστιανικὴ καὶ Διαθρησκειακὴ Κίνησι** βάσει προγραμμάτων τοῦ Βατικανοῦ κ.ά.

2. Ἡ Διπλωματία τοῦ **Ρωμαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ** παρέσυρε δυστυχῶς τοὺς ὀρθοδόξους τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου σὲ μίαν **de facto ἀναγνώρισι** τῆς **Παπικῆς Ἡγεμονίας**, παρὰ τὸ ὅτι ἰσχύουν ἀκόμη δύο κυριώτατα ζητήματα:

α. Τὸ Βατικανὸ ὄχι ἀπλῶς παραμένει ἀμετανόητο καὶ ἐμμένει στὸν **Παπικὸ Θεσμό**, ὁ ὁποῖος καὶ ἀποτελεῖ κυρίως τὴν «πέτρα τοῦ σκανδάλου», ἀλλὰ καὶ διατηρεῖ σὲ πλήρη ἰσχύν τὰ **φρικτὰ ἀναθέματα** τῆς Α΄ Βατικανῆς Συνόδου (1870) ἐναντίον ὧν ἀμφισβητοῦν τὸ **Πρωτεῖον** καὶ τὸ **Ἀλάθητον** τοῦ Πάπα.

β. Ἡ Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία μας θεωροῦσε ἀνέκαθεν ὡς **αἵρεσι** τὸν Παπισμὸ, ἡ δὲ σταθερὰ καὶ μακραίων **Ὁρθόδοξος Ἀντιπαπικὴ Παράδοσις** μαρτυρεῖ, ὅτι ἐπὶ μίαν χιλιετίαν ὑπῆρξαν **διακόσιοι** περίπου συγγράψαντες κατὰ τῶν Λατίνων καὶ συνεχλήθησαν **πέντε** ἀντιπαπικαὶ Σύνοδοι.

- «**Ἐσχίσαμεν αὐτοὺς (τοὺς Παπικοὺς) καὶ ἀπεκόψαμεν τοῦ κοινοῦ τῆς Ἐκκλησίας Σώματος**», λέγει ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός· «**ὡς αἵρετικούς αὐτοὺς ἀπεστράφημεν, καὶ διὰ τοῦτο αὐτῶν ἐχωρίσθημεν**»· «**αἵρετικοὶ εἰσὶν ἄρα, καὶ ὡς αἵρετικούς αὐτοὺς ἀπεκόψαμεν**».

3. Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ ἔχουν προβῆ σὲ **πολλὰ καὶ βαρῦτατες ὑποχωρήσεις** στὰ πλαίσια τῆς λεγομένης **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως** ἐναντι τοῦ **παναιρετικοῦ** Παπισμοῦ, μία ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἡ **Κοινὴ Διακήρυξις** τοῦ νῦν Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄ καὶ τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ὅτι δῆθεν εἶναι ἱκανοὶ

«ἤδη ἀπὸ τοῦ νῦν οἱ Καθολικοὶ καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ δίδουν μίαν κοινὴν μαρτυρίαν πίστεως»!... (Βατικανό, 29.6.1995).

4. Εἶναι πολὺ ἐνδεικτικὴ, γιὰ τὸν **ἐνδοτισμὸ** τῆς καὶ τὴν **ἀσεβῆ ὑποβίβασι** σοβαρωτάτων ζητημάτων Πίστεως σὲ ἐπίπεδο φθηνῆς κωμωδίας, ἡ ἐξῆς δήλωσις τοῦ ἀποθανόντος πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ποῦ ἐγκαινίασε τὴν «κοινωνία» μὲ τοὺς Παπικούς:

«Σὰς ρωτᾶ ποτὲ ἡ γυναίκα σας πόσο ἀλάτι πρέπει νὰ θάλει στὸ φαγητό; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἔχει τὸ ἀλάθητο. Ἀφήστε τὸν Πάπα νὰ τὸ ἔχει ἐπίσης, ἂν θέλει»!...

ε. Κολοσσαϊὸ Λάθος καὶ Βαρυτάτη Προσβολὴ

1. Ἡ ἔλευσις τοῦ Πάπα στὴν Ἑλλάδα, **ἐφ' ὅσον** θὰ ἦταν ἀποτέλεσμα μιᾶς καθαρὰ κοσμικῆς σκοπιμότητος ἐκ μέρους τῆς πολιτικῆς Ἡγεσίας τοῦ τόπου

(τὸ Βατικανὸ ὡς Κράτος ἔχει συνάψει διπλωματικὲς σχέσεις μὲ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος/ Concordato), **καὶ ἐφ’ ὅσον** θὰ περιωρίζετο αὐστηρὰ στὰ στενὰ πλαίσια ἐνὸς πολιτειακοῦ Πρωτοκόλλου ἐπισκέψεως-«προσκυνήματος», **καὶ ἐφ’ ὅσον** δὲν θὰ συμμετεῖχε ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἡγεσία ἀποδίδουσα τὶς σχετικὲς τιμὲς στὸν **Διουπόστατο Ἡγέτη τοῦ Βατικανοῦ**, θὰ ἐστερεῖτο ἐκκλησιολογικῆς σημασίας καὶ δὲν θὰ προσεῖλκε ἴσως τὴν προσοχήν.

2. Ἐπομένως, ἡ τελικὴ **συγκατάθεσις** τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Πάπα καὶ ἡ ἐνεργὸς **συμμετοχὴ** τῆς στὸ πρόγραμμα ὑποδοχῆς καὶ σὲ τυχὸν ἄλλες πτυχές τοῦ «προσκυνήματος» εἶναι καθοριστικῆς σημασίας καὶ ἀποτελοῦν ὄντως

- ἓνα **Κολοσσαῖο Ἐκκλησιαστικὸ καὶ Ἱστορικὸ Λάθος** καὶ
- μίαν ἀκόμη **Μεγαλειώδη Νίκη τῆς Παπικῆς Διπλωματίας.**

3. Ταυτόχρονα ὁμως συνιστοῦν καὶ **Βαρυτάτην Προσβολὴν** κατὰ τῆς Συνοδικῆς καὶ Πατερικῆς Παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία προστιθεμένη στὴν ἀλυσίδα τῶν ἀναριθμῆτων **Βαρυτῶν Προσβολῶν** ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως**, δικαιώνει πλήρως τὶς **βαθύτατες ἀνησυχίες** τῶν εὐσεβῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἐνίστανται θεαρέστως καὶ ἀποτευχίζονται ἐκ τῶν Καινοτόμων τοῦ νέου ἡμερολογίου.

4. Τὴν **κύρια εὐθύνη** γιὰ τὴν νέα αὐτὴ **Βαρυτάτην Προσβολὴν** φέρει βεβαίως ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καινοτομίας κ. Χριστόδουλος, ὁ ὁποῖος ἔχων υἱοθετήσει **βατικάνειες μεθόδους δράσεως**, ὡς καὶ τὸ **ἀλλότριον ἦθος** τῆς **συνθηματολογίας**, τοῦ **λαϊκισμοῦ** καὶ τῆς **δημαγωγίας**, ὁδηγεῖ σταθερὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ νέου ἡμερολογίου σὲ μίαν ἀκόμη **βαθυτέραν ἀλλοίωσι τῆς πνευματικῆς τῆς ταυτότητος** καὶ συνεπῶς στὴν **ἀπώλεια** τῶν **κριτηρίων** ἐκείνων ποὺ θὰ ἦσαν ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν «**προκλήσεων**» καὶ «**πειρασμῶν**» τῆς ιστορίας.

• Ἀλλὰ βεβαίως, ὑπάρχει καὶ ἡ **συλλογικὴ εὐθύνη** τόσο τῆς **Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου** ὅσο καὶ τῆς **Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας**, διότι παρὰ τὶς ἐπαινετές, ἀσθενεῖς πάντως, ἀντιδράσεις ὀλίγων ἀρχιερέων, τελικὰ ἡ Ἱεραρχία τῆς Καινοτομίας ἀπεδείχθη, ὅτι δὲν φυλάσσει «**Θερμοπύλες**».

στ. Ποιὸς φέρνει τὸν Πάπα στὴν Ἑλλάδα;

1. Ἡ ἐπικειμένη ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα ἀνερρίπισε μίαν ἄνευ προηγουμένου ἀντιπαπικὴ ἀντίδρασι ὑψηλῶν τόνων, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τοὺς **Ἀντι-οικουμενιστὰς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου** νὰ θέσουν τὰ ἐξῆς **ἐνδεικτικὰ ἐρωτήματα** γιὰ ἓναν **γονιμώτερο προβληματισμὸ** στοὺς δικαίως ἐξεγειρομένους:

α. ἼΑρά γε, ὅσοι διαμαρτύρονται τώρα γιὰ τὴν ἔλευσι τοῦ Πάπα ἀγνοοῦν, ὅτι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ τους Διοίκησις εὐρίσκεται σὲ «**κοινωνία**» μὲ τὸν Πάπα ἀπὸ τοῦ **1965**, ὁπότε «ἤρθησαν» (;) τὰ ἐκατέρωθεν ἀναθέματα;...

β. ἼΑρά γε, ἀγνοοῦν ὅτι οἱ Ποιμένες τους εὐρίσκονται σὲ «**κοινωνία**» μὲ τὴν αἵρεσι τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ** ἐπισήμως τοῦλάχιστον ἀπὸ τοῦ **1948**, ὅταν συμμετεῖχαν στὴν ἴδρυσι τοῦ «**Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν**»;...

γ. Γιατί δὲν διεμαρτυρήθησαν ποτὲ τόσο δυναμικὰ γιὰ τὴν ἐνεργὸ (μάλιστα σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο) **σύμπραξι** τῆς Ἡγεσίας τους στὴν μακροχρόνια διαδικασία τῆς **ἀπο-ορθοδοξοποιήσεως** των διὰ μέσου τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως**;...

δ. Γιατί τηροῦσαν **σιγὴν θανάσιμον** ἔναντι τῶν ἀλλεπαλλήλων **Βαρυτᾶτων Προσβολῶν** τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς Ποιμένες των;...

ε. Ποιὸ εἶναι τὸ μείζον: ἡ ἔλευσις τοῦ Πάπα σὲ μία ὀρθόδοξη χώρα (ὡς «φυσικὴ» καὶ «ἀναγκαία» συνέπεια τῆς συμμετοχῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος στὸν **Οἰκουμενικὸ Διάλογο**) ἢ ἡ προσφορά θυμιάματος στὸ «**εἶδωλο**» τοῦ Πάπα λ.χ. κατὰ τὶς λειτουργικὲς συμπροσευχῆς σὲ **ἐπίπεδο κορυφῆς** στὸ Βατικανὸ καὶ στὸ Φανάρι;...

2. Οἱ ἀδελφοί μας τοῦ νέου ἡμερολογίου, μὲ τὶς δίκαιες διαμαρτυρίες τους, οἱ ὁποῖες θὰ πρέπει βεβαίως νὰ κλιμακωθοῦν οὕτως, ὥστε νὰ ἀποτραπῆ τούλάχιστον ἡ ἐκκλησιαστικὴ ὑποδοχὴ τοῦ **παναιρετικοῦ Πάπα** στὴν Ἑλλάδα, ὁδηγοῦνται ἀναπόφευκτα ἐνώπιον ἐνὸς **ἀδυσωπῆτου ἐρωτήματος**, τὸ ὁποῖο «ἀποκαλύπτει» καὶ τὴν οὐσία τοῦ ζητήματος:

• **Ποιὸς φέρνει τελικὰ τὸν Πάπα στὴν Ἑλλάδα: ἡ Πολιτικὴ Ἡγεσία ἢ οἱ Λατινόφρονες καὶ Παπόφιλοι Οἰκουμενιστὰι Ποιμένες τους, οἱ ὁποῖοι ἀποκαλοῦν τὸν Πάπα «**πρῶτον τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον Χριστιανωσύνης Ἐπίσκοπον**»; «**πρῶτον τῇ τάξει καὶ τῇ τιμῇ ἐν τῷ καθόλου Σώματι τοῦ Κυρίου**»;!...**

Ἡ ἀπάντησις στὸ καίριο αὐτὸ ἐρῶτημα καὶ ἡ ἀνάλογος στάσις θὰ καθαρίσουν τὸν ὀρίζοντα καὶ θὰ ἀποδείξουν ἂν οἱ πυκνὲς καὶ ἰσχυρὲς διαμαρτυρίες ὀφείλωνται σὲ **Ἄγνοια** ἢ σὲ **Σύγχυσι Κριτηρίων** ἢ σὲ **Ἐποκρίσια** ἢ σὲ **ὄλα μαζί**...

Στῶμεν καλῶς!...

Στῶμεν μετὰ φόβου!...

Ὁ Κύριος ἐγγύς!...

(*) Τὸ παρὸν κείμενο, μὲ τίτλο: «**Ἡ Ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα στὴν Ἑλλάδα. Κολοσσαῖο Ἐκκλησιαστικὸ καὶ Ἱστορικὸ Λάθος**», δημοσιεύθηκε στὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «**Ὁρθόδοξη Κατάθεση**» (Μάρτιος 2001, σελ. 16) καὶ ταυτόχρονα ἐκυκλοφόρησε ὡς αὐτοτελὲς τετρασέλιδο **φυλλάδιο** πρὸς διανομὴν (11/24 Μαρτίου).

Ἐπίσης, δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 300/Ἰανουαρίου-Φεβρουαρίου 2001, σελ. 10-11, 14-15, καὶ ἐκυκλοφόρησε σὲ ἰδιαιτέρο τευχίδιο, ὡς τετάρτη ἔκδοσις.